

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καρτεροῦσα τὸν ἔρωτα κι ἔλεα θάρθη ἓνα βράδου
δίχως μήνυμα ἀθόρυβα σὰν ἀνάλαφρο χάδι.

Θάρθη ἀγάλια κι ὡς ἔρχεται τὸ κρινάκι στὰ χιόνια
κι ὡς μὲ μιᾷ; ἀνθοσκέπουνται τ' ἄγριου βάτου τὰ κλώνια.

Θάρθη ὡ; μέρα πασίχαρη στὴν καρδιά τοῦ Γενάρη
ποὺ σκορπίζει τὰ σύννεφα μ' ἀνοιξιάτικη χάρη.

Κι ὅλη χαίρεται ἀπάντεχα ἢ βαρύθυμη πλάση
καὶ ξεχνιέται στὸ ἡλιόβολο ξαφνικό της γιορτάσι.

Καρτεροῦσα τὸν ἔρωτα νὰ χυθῆ στὸ ἔρμο σπίτι
σὰν τὸ φῶς τὸ γελούμενο τοῦ γλυκοῦ ἀποσπερίτη.

Κι ὅλα γύρω νὰ λάμπουνε κι ἡ καρδιά μου ἓνα ἀστέρι,
μιᾷς καλότυχης μάγισσας σὰν νὰ τ' ἄγγιξε χέρι.

Καρτεροῦσα τὸν ἔρωτα κι ἦρθε' μὰ ἦταν ὠιμένα
σκοτεινὸς καὶ τὴν ὄψη του χαμογέλοιο κανένα

Δὲν ἐμπράννε' κι ἐννοιωσα στὴν καρδιά μου τὸν τρόμο
ὅπου ἀνοιώνομεν ἄγνωρο σὰν τραβοῦμε ἓνα δρόμο.

Κι ὡς τὰ μάτια του στύλωσε στὰ δικά μου εὐτὺς εἶδα
τῆς σκλαβιάς μου πὼς ἔπλεκαν τὴ βαρειὰν ἀλυσσίδα.

«Εἶμαι γὼ ποῦ περίμενες κι ἦρθα» μοῦλε ἀγάλι
καὶ τὸ χέρι του ἀπίθωσε στὸ σκυφτό μου κεφάλι.

Καρτεροῦσα τὸν ἔρωτα κι ἔλεα θάρθη ἓνα βράδου
δίχως μήνυμα ἀθόρυβα σὰν ἀνάλαφρο χάδι!

Κι ἦρθε ἀμίλητος κι ἄγριος σὰν ἀφέντης κουρσάρους,
τὴ χαρὰ φέρνει κάποτε συχνὰ γίνεται χάρος.

Στὴν τρανή του τὴ δύναμη ὡσὰν σὲ ἀκροποτάμι
ἀφημένο στὸν ἄνεμο μοναχὸ ἓνα καλάμι

Τὴ ζωὴ μου ἀκυβέρνητη μὲς στὰ δύο του τὰ χέρια
πότε τὴν πάει στὰ Τάρταρα πότε ψηλὰ στ' ἀστέρια

Κι ὅπως τοῦ ἥλιου τὸ φίλημα τὸ λουλοῦδι ἀνασταίνει,
μὰ σὲ ἀπόλιγο ἢ πύρη του μ' ἀπονιὰ τὸ μαραίνει,

Ἡ ψυχὴ μου στὸ φίλημα τὸ δικό του σὰν κρῖνο
πότε ἀνθεῖ, πότε καίγεται στὴ φλόγα του ὡς ἐκεῖνο.